

Hamdele-salvele.

Aziz kardeşler, bir örnek vererek başlamak istiyorum.

Araba dediğimiz araç, gaz ve fren pedalı aynı yerde olan araçtır. Bu neyi gösterir? Bu aracın gaz pedalına yüklenip hareket etmesini sağladığın kadar o aracın hızını kesecek, onu durduracak sistemin de yanı başında olması lazım.

Aracın gaz pedalı önde, fren sistemi de arkada filan olsa durdurmak için bagaja geçip oradan şartelini indirmek gerekseydi herhâlde 10 arabadan fazla üretilemezdi dünyada. Böyle bir sistem aracı tehlikeden başka bir işe yaramaz duruma getirirdi. Bu tabii ki örnek olsun diye konuştuğumuz bir şey.

Kardeşler, dünyanın freni ahirettir. Ahiret bagajda kaldığı sürece dünya durdurulamayan bir süratle insanı sürükler ve cehenneme toslamadan da durmaz o araç bir daha. Allah bu düzenini böyle kurmuştur. Kur'an-ı Kerim müşriklerden söz ederken çok farklı örnekler veriyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem karşısına çıkıp ona sihirbaz, kâhin vs. sözler uyduran, onunla Bedir'de ve Uhud'da savaşan müşrikler, kâfirler onu yalancı görmüyorlardı. Resûlullah aleyhisselamın önlerine koyduğu şeylere içleri sinmiş olduğu hâlde yani yürekten doğru olduğuna inandıkları hâlde inkâr ediyor hainler. Onun doğru olduğuna hiçbir şekilde itirazları yoktu. Bir kutlu doğum haftası yapılsaydı Mekke'de o zaman Ebu Leheb de "anlat şu yeğenin Muhammed'i" denip sahneye çıksaydı herhâlde onun kadar kimse övemezdi Resûlullah'ı.

Doğru olduğuna, hayatında yalan konuşmadığına en büyük şahit onlar zaten. Peki sorun nerede? "Şu toprak olup çürüdüktan sonra dirilmek uzak bir varsayım." Müşriklerin Muhammed aleyhisselamın nübüvvetinde doğru olduğuna bir itirazları yoktu. İtirazları toprak olduktan, çürüdüktan sonra mezardan kalkıp yeni bir dünya daha kurulmasının zorluğundaydı.

Bütün sıkıntılar; faiz, zina, kumar... Allah'ın haram ettiği ne varsa bunların hepsindeki yayılma hızı ahirete imandaki gevşeme hızına göredir. Faiz 100 banka şubesi olarak yayıldıysa müminler arasında da ahirete iman 100 puan geri gelmiş demektir. Çünkü dünyanın hızlı ilerleyişindeki fren sistemi ahirettir. Mümin mahşer korkusundan dolayı Allah'a isyanda ve haramda kendini dizginleyecek bir mekanizma içinde olur. Eğer ahiret endişesini uzak bir ihtimal hâline getirirsek haramların önünü açmış oluruz.

Bir insan ne kadar ahiretten, cennetten, cehennemden hissiyat taşıyorsa o kadar haram yiyemez demektir. O kadar kul hakkına tecavüz edemez demektir. O hızla sabah namazına kalkacak demektir. Binalaşma-şehirleşme, hangi isimle olursa olsun dünyevîleşme hızı müminin de dünya için yaşayacak adam konumuna gelmesi ahiret zafiyetinden kaynaklanıyor. Dünya bir adım attıkça ahiret bir adım geriliyor demektir. Hâlbuki itidali nedir bunun; ahireti bagaja koymamaktır. Ahiret şartelini yani fren sistemini ta koltukların arkasına, bagajda bir

yere koymuşsun. Bu araç hızlı bir şekilde gidiyor. Dünya ve ahiret; gaz pedalı ile fren pedalının aynı yerde olmasıyla imanî bir hayat yaşamak mümkündür. Bugün başımıza gelen musibet, mesela evlerimizde aile içi sıkıntılarımız ki melun Yahudi'nin Kudüs'ümüzü işgal etmesinden en az 100 kat daha büyük bir felakettir, Yahudi kafasının yatak odalarımızı işgal etmesi kadınların kanunların himayesine sığınıp Allah'ın verdiği, erkeğe bir puan öndelik hakkını 20 puan geriye doğru atarak evleri dünyevîleşmenin hükümranlığı altına alan mantıktır. Kudüs'ün işgal edilmesinden daha büyük bir afettir bu. Çünkü günün birinde Kudüs'ü hürriyetine kavuşturacak olan mümin-mücahit insanlar o mantıkla o ailelerden yetişecekti. Böylece derenin başı kurutulmuş oldu.

Yani en basit gördüğümüz örnekte bile evlerimizde, yatak odasından oturma odasına kadar, mutfağına kadar Allah'ın hükümranlığı yerine komşuların ne diyeceğine dair kanaatlerin hâkim güç hâline gelmesi evlerimizde ve mesela bunun yan dallarından biri olarak çocuklarımızın Allah'tan sonra en çok itaat etmeleri gereken anne ve babalarını arkadaş seviyesine düşürmeleri bazen de arkadaştan bile sonra gelecek duruma getirmeleri, o çocukların ahireti dilleriyle söylemeye cesaret etmeseler bile yüreklerindeki asıl yer itibariyle uzak bir ihtimal görmelerindendir.

Cehennemi gözünün önünde alevleriyle kaynar gören birisi anasına babasına Allah'tan sonra en büyük hak sahibi olarak itaat eder. Annesi ona “kocana kendini ezdirme sakın ha, öyle ilk gün yüz verirken bi' daha boğayı ahıra koyamazsın” diye tembih ettiği hâlde anasının, ablasının, görüncesinin, herkesin öğüdünü bir kenara koyup “Allah'ın çizdiği çizgiye göre kadın olacağım, Allah'ın istediği erkek olacağım” diyen eşler cehennemi apartmanlarının altındaki kazan dairesinden daha yakın, yatak odasının yanı başında alevleri yatağa kadar sarmış yakınlıkta gören insanlardırlar.

Hasan Basri rahmetullahialehyhin talebelerinden biri “bir tarif etsene şu Allah dostu Hasan Basri denen adamı” diyenlere “sanki 80 sene cehennemde yaşamış, yanmış da sonra dünyaya geçici olarak gönderilmiş birisi gibiydi” dermiş. Hasan Basri demek belki dünyada ashab-ı kiramdan sonra cehenneme girmesi en düşük ihtimalli olan birisi. Resûlullah aleyhisselamın hanımlarından süt emmiş, Peygamber aleyhisselamın adeta süt çocuğu gibi birisi olduğu hâlde, ömrü secdelerde geçmiş yürekli bir mümin olduğu hâlde başındaki zalim düzene ayağa kalkıp isyan eden bir adam olduğu hâlde o bile cehennemde 80 sene kalmış da sonra dünyaya gönderilmiş birisi gibi Allah'tan ve cehenneminden korkuyordu. Böylece Hasan Basri, o ateşte yandığını hisseden yüreği sayesinde cennetin en üst makamlarına yarayacak, oraları kazandıracak işler yaptı. Allah ona rahmet eylesin.

Mesele şudur: Cehennemi ne kadar uzak sayıyorsan, ahiret endişesini ne kadar uzak sayıyorsan cenneti de o kadar kelepirci, sadece rahmetli baban hacı olduğu için sana çekle, zarfla gönderilecek elde keklik bir nimet zannedersin. Cenneti elde keklik zannetmek onu savmanın 1 numaralı işareti zaten. Mümin korku ile umut arasında yaşayan insan olduğu için Allah ödül olarak cennetini ona ihsan eder. Yine Hasan Basri rahmetullahialehyten örnek verelim. Diyor ki, “Allah kıyamet günü cehenneme bir kişi koyacağım, gerisini hep affettim diyecek olsa ben oyumdur muhakkak diye ödüm patlar. Sonra cennete bir kişi koyacağım, gerisi hep cehennemliktir buyursa ben o cennetlik adamım diye umut ederim.”

Mümin böyle insandır. Bu sebeple bugün haramların yayılması, Allah'ın şeriatının hep sonraya ertelenmesi, birbirimiz hakkındaki kanaatlerimiz, Allah'ın bizim hakkımızdaki hükmünden daha değerli hâle gelmiş olması, acaba komşular ne der, filanca ne der diye taşıdığımız endişenin 'bu beden cehennemde yanacak mı bir gün' endişesinin çok çok üstüne çıkmış olması, cehennem ateşinin bize uzak olacağını düşünmekten kaynaklanıyor. Öyle var sayıyoruz.

E cehennem yok mu? "Var canım." Kim girecek cehenneme? "Yahudi! Yahudi melunu doldursun orayı!" 10 milyon Yahudi neresini dolduracak cehennemin? Küçük bir lobisi, köşesine bile girmez. 10 milyon nedir cehennem için. Milyarlarca insanı Allah cehenneme koyduktan sonra "tamam mı, doldu mu" diye soracak Allah. Daha bir köşesi dolmamış olacak cehennemin. Yüzlerce milyar insan. Cehennem cevap olarak "gerisi yok mu ya Rabbi" diyecek. Gırtlığı böle koca cehennemi 10 milyon Yahudi ile nasıl dolduracaksın? Yahudilemiş Müslüman nere gidecek?

Yahudi sadece ırkı itibari ile cehennemlik değil ki. Bir Yahudi anadan veya babadan doğdu diye cehenneme girmeyecek ki. Yahudilik yaptığı için, Allah'ı yok saydığı için, parayı ilah edindiği için, cinsiyeti haramlı haramsız ayırmadan kullandığı için, zulmettiği için, işçi hakkına riayet etmediği için, patron hakkına riayet etmediği için onun adı Yahudi oldu. İbadethanelerini dünyevî menfaatler için veya geçici istirahatler için kullandıkları bir mekanizma oluşturdukları için Allah onları melun ve cehennemlik insanlar yaptı. O mantaliteye gelmiş, onun gibi olmuş herkes adı ne olursa olsun cehennem abonesi.

İşte bizim sıkıntımız şu günahların yayılması, şu kul haklarının bu kadar kolay yenir hâle gelmesi. Kimsenin senedine, çekine, sözüne itimat edilemiyor oluşu, hepsinin temelinde yatan şey ahireti "uzak bir ihtimal" görmektir. Yani kim yakında ölür; 90 yaşında bir adama bile sorsan yok canım, bizim eve uğramaz henüz Azrail, daha bize çok var der. 20 yaşında günde 20 bin kişi alıyor, hiç ona baktığı yok. Ölüme ahirete geldi mi en uzak ihtimal ama bir mevlit kandili gecesinde "şefaate ya Resûlallah!" dediğinde bütün oklar senin üzerine hemen. Bütün şefaate sana.

Bu müthiş bir tuzak. "Bu kerim, bu cömert Allah'a karşı nasıl aldandın ey insan" diye sorulduğunda kıyamet günü, işte bu tuzakla aldanmış olacağız. Hani şu Allah dostu adamlar; ölürken son nefeslerinde "ne mutlu sana" dendiğinde, onlara ikramda ihsanda bulunulduğunda "onu bırak, şöyle baş başa gitsek yeter, sevap da istemem" diyen adamlar. Allah onlardan razı olsun.

Bir sorun yasıyoruz kardeşler. Cennete mesafemizi ölçtüğümüz zaman 10 santim. Şöyle bi' değsen elini hurileri okşayacaksın, Cennet hemen orda. Hiç tereddüt yok. Cehennem mi? Uzay aracına binsen gidemezsin 20 senede! Hele arabayla hiç gidemezsin. Cehennem çok uzak! Dün kutlu doğum haftasına da katıldı, evvelki gün mevlide de katılmıştı. Eh, tamam...

Bu tuzak. Çok kötü bir tuzak. Yem olarak da şeytanın cenneti kullandığı bir tuzak bu. Hayır kardeşim. Gerçek şöyle: Kapıyı açsam hurilere elimi değdiririm ama sol elini de kıpırdattın mı lavlar eline degecek, hazır ol. Bu şuurda olmamız gerekiyor. Bunun için televizyon ekranlarına çıkıp insanları memnun etmek, cami kürsülerine çıkıp insanları

memnun etmek için bol keseden cennet arazisi dağıtmak, hele kadınsan zaten cennettesin, ihtiyarsın cennettesin, esnafsın kurban hissesi verdiysen cennettesin...Cehenneme bi' Yahudiler kaldı. Yavaş yavaş onlar da kardeş mardüş oldular, onlara da bir yer buluruz cennette artık. Onlar da Allah demişti bi' defa. Hele tanrı manrı dediler, tamam artık cehennem de yakıtsızlıktan söner sonunda...

Bu gafletten Allah'a sığırız. Şu ramazanda onlarca defa okuyup dinlediğimiz Kur'an'da kaç bin ayet Allah'ın azabından ve cehenneminden bahsediyor. Bunlar kime. Ebu Cehil bu Kur'an'ı dinlemedi ki. Ebu Cehil dinleyecek olsa adam olurdu zaten. Bu Kur'an, onu dinleyenlerin kitabı. Sağ elimizle cennetin tokmağını tuttuk mu ordayız Allah'ın izniyle. Ölçü bu. Sol elimizle de -maazallah- o kapıya tutamayız, o şekilde endişelenmemiz gerekiyor. Korku ve umut arasında dengeli bir yerde duracağız. Aksi takdirde gaz pedalı ayağının altında, fren pedalı bagajda olan bir arabayla cehennemden başka bir yere gidilmez.

Şu gelişen ticareti, şu sere serpe zinanın sokaklara döküldüğü çirkin hayatı ahiretten başka hiçbir sistem durduramaz. Ahiret de her gün biraz daha gidiyor.

Kur'an'dan-hadisten alınmış bir örnek değil ama ibretlik bir olaydır, tavsiye edilir nitelikte de değil ama öyle kulları da varmış Allah'ın diye örnek veriyorum: Tâbiin döneminden sonraki bir zattan örnek verilir. Bir gün evinin dibine acayip bir kuyu kazmış. Uzun bir kuyu. Komşuları nedir, ne değildir diye sorunca "bir şey değil" demiş. Karısına sormuşlar, "kuyu değil" demiş, "bizimki kendine mezar yaptı onu. Geceleri gidiyor, 10 dakika yatıp geliyor. Denemeye başlayayım şimdiden, oralarda ne yapacağımıza hazırlık yapayım diyor."

Böyle kulları da var Allah'ın. Sen piramit dikiyorsun evinin bahçesine ebedî firavunlaşmak için, o da kuyu kazmış mezar denemeleri yapıyor. Dengeyi bulmak gerekiyor. Evimizin bahçesine mezar kazmaya gerek yok, zaten belediye kızar. Ama mezarı da unutturacak evlerde oturmamak lazım. Ebedî kalınacak bir ev değil bizim evimiz. Ebedî değiliz, geçiciyiz. Ama seyyar da değiliz. Ortasını bulmamız gerekiyor.

Kardeşler, bazı Kur'an kanunlarını zihnimize canlı tutmamızın bu şuura katkısı olacak.

Birincisi: Allah Teâlâ, dünya hayatını tanıtırken mümine şuur veriyor. "Şu dünyada gördüğünüz her şeyi bir süs olarak koyduk biz" diyor. Koca dağlar da süs küçük bir papatya çiçeği de süs, diyor. İneklerin, davarların var; süs onlar, Allah'ın gözünde süs. Orijinal değil. Hayatın kendisi değil süs. Ne için? Hanginiz en güzel işleri yapacak, onu görmek için. Ama bu cümleye şöyle bir çizgi çiziyoruz: Hanginiz mümin hanginiz kâfir olacak demiyor Allah. Bu kadar yatırım, şu dünyadaki dev dağlar, vadiler, ovalar, şu gördüğümüz insanoğlunun icat ettiği şeyler, Allah'ın yarattığı okyanuslar, bütün bunlar kâfir kâfir olsun Müslüman Müslüman olsun diye değilmiş demek ki. Kâfir kökten kaybetmiş adam zaten. Müminlerin arasında en güzel işlere kim muvaffak olacak, onu görmek istiyor Allah.

Ayağı biraz kayacak biraz kaymayacak olan mümindir. Daha önce gecekondü gibi bir evde oturduktan sonra yıllar sonra saray gibi eve taşınınca "elhamdülillah, çatısı akan evden

şu yalıtımlı eve geldik” diye hayırlı olsundan önce şükür secdesi olarak iki rekât namaz kılan müminle “hadi getir meyve sularını bakalım, evimizin açılışını yapalım” diyen mümin arasındaki fark belli olacak. Saray gibi ev için açılışa dostlarını çağırdığında ayakkabılarını çıkaran insanlar hemen ilk defa serilmiş yirmi tane seccade görecekler. E açılış yapacağız ya hadi iki rekât namaz kardeşler. Daha önce evinin dışında küçük bir kulübeyi tuvalet olarak kullanıyordu. Sonra saray gibi evi olunca hemen ilk modernizasyon olarak gâvur helası taktırmayacak evine. Bunda taharet nasıl yapılacak deyip o evi satın almayacak o zaman. Hemen itiraz hazır tabii. Alafranga tuvalet haram mı! Biz haram helalden bahsetmiyoruz. Kim daha kaliteli mümin olacak, onun ölçüsünü arıyoruz.

Demek ki şu ticaret merkezleri, teknoloji, bütün bu imkânlar, bütün bu kâinatın çarşaf gibi önümüzde serilmesi “kim daha güzel iş yapacak” diye. Bir yarış. Büyük bir yarış var. Şeytan da kim daha çok ağlarım takılacak diye bekliyor. Allah da hangi kulunun daha samimi ve yürekli olarak bu sevdaya takılacağını görmek istiyor. Bu birinci kanun, bunu bir kenara yazdık. Bunu Kehf suresinden aldık.

Şimdi Nisa suresinde mümine Allah’ın işaretini görüyoruz. “Allah sizi gözetliyor.” Nerde gözetliyor? Camide. O kadar mı? Değil, evde. O kadar mı? Değil, iş yerinde. O kadar mı? Değil, nerdeysen orda. Nerde bir kelime konuşuyorsan bekçileri orda Allah’ın. Denetliyor, yazdırıyor. İnsan yaratılmadan binlerce sene önce hangi meleğin onu nerde dinleyeceğine, defterini tutacağına dair kararını da Allah vermişti zaten. Bu da ikinci kanun.

Üçüncü kanunumuz: Kıyamet gününde şahitler olacak ama o gün diller ve eller, ayaklar konuşacak. Allah buyuruyor. Diyelim ki trilyonda bir ihtimal, meleklerden kaçırdım. E kendi dilin var, konuşacak, ben böyle demiştim ya Rabbi diyecek. Elin var, ben tutmuştum ya Rabbi diyecek. Ayağın var, ben gitmiştim ya Rabbi diyecek. Bu da üçüncü kanun. Hadi şahitleri hallettin diyelim, kendi elini dilini nasıl halledeceksin. Ayağını nasıl halledeceksin. Doğal şahit.

Ve dördüncü kanun: Cennet de cehennem de ebedü’l-abaddır. Sonu asla yok. Beş milyon sene, yirmi milyar sene, şu kadar katrilyon sene değil; ebedî. Ebedî ne demek? Başı var dibi yok demektir. Başlıyor, bitmiyor.

Şu dört konuyu tekrar ediyoruz. Ne dedik, hangi konuyu konuşuyoruz: Gaz pedalı ayağının altında, fren pedalı bagajda olursa bu araba cehennemde durur. Bunu diyoruz. Gaz pedalını da fren pedalını da ayağının altına ya da elinin altına koy, böylece durulması gerektiği yerde dur, gidilmesi gerektiği yerde git mantığını oluşturan dört konuyu konuştuk.

Şu dünyada ne varsa bunların hepsi bir süstür, ziynettir, imtihandır. Bu imtihandaki maksat da kalite ölçülüdür. Kim eline Allah’ın nimetleri geçtikçe sağa sola yalpalayacak, kim de nimet buldukça cennete doğru uçacak. Allah gözetiyor, gözetlettiriyor. Tutanak kâtibi olarak da meleklerini kullanıyor. Dil, el, ayağı şahit olarak kullanacak kıyamet gününde. Bu melek o gün görevde değildi, nöbetçi değildi dedin diyelim. Savcılığa itiraz ettin, redd-i hâkim talebinde bulundun diyelim; e dil konuşuyor, el konuşuyor? Tuttum ben diyor. Bu el benim değildi mi diyeceksin, kim ne konuşacak o zaman. Allah böyle şahit tutmasa da ne diyebilirdik ki. Mesele şahit meselesi değil. Ama prosedürüne uygun bir ebedî cennet ve ebedî

bir cehennem getirecek Allah önümüze. Ve cennet de cehennem de ebedîdir. Birkaç senelik bir sıkıntı değildir.

Peki kardeşler, şimdi neden biz iman ettiğimiz hâlde bütün bu afetleri, sıkıntıları Allah'a iman etmeyen müşrik ve cehennemlik Yahudiler'e uygun görüp de Allah bizi de bunlarla tehdit ettiği hâlde neden etkilenmiyoruz? Elhâkümü't-tekâsür'den dolayı. "Şu kadar mezar gördüğünüz hâlde" diye Allah sözüne başlıyor. Bizden önce ölenlerden ibret almıyoruz. İyi evlat, iyi akraba babasının mezarını taştan, mermerden güzel yaptıran adama deniyor. Anadolu'da başıma dert olacak bir sözü söylemek istiyorum. İnsan bazen belasının peşinden koşuyor. Mesela 'filanca iyi adamdır' dediği zaman 'nereden biliyorsun?' diye sor. "Yani ben biliyorum, yıllardır babasının mezarını ihmal etmez. Yazın muhakkak babasının mezarına, büyüklerinin mezarına gider." diye cevap verir. Maşallah, ashaptan sonra kesin bu gelir zaten makam olarak!

Ne demek babasının mezarını ziyaret. O baba iman ehli, sabah namazını camide kılan bir adamdı. Keşke beş yüz sene babanın mezarına gitmesen de babanın camideki yerini doldursaydın. Vefa budur. Baban sana helal, iffetli yemekler yedirmişti, öküzle beraber kazanmışlar ama sana haram yedirmemişlerdi. Kul hakkı ile seni büyütmemişti Allah. Babasının mezarını ziyaret edermiş! Bu mezarla oyalanmaktır. "Bir sürü ölü ziyaret ediyorsunuz ama hiçbir faydası yok" buyuruyor Allah. Hiçbir faydası yok. Babasının mezarını ziyaret edermiş. Bu da şeytan tuzağı.

Evet, mümin anasının, babasının kabrini ziyaret eder, onlardan ibret alır. Çocuklarını da yanında götürür. "Yavrurum bir gün ben de burada olacağım" der. Bu edebiyatı yaptıktan sonra efkârlanıp bi' cigara içmez ama! Hâlimizin ne olduğunu anlamak için en güzel örnek. Çok cenaze kılınan camilerden birinde bir gün bir cenaze namazı kılalım. Oradan cenaze ile birlikte mezarlığa gidelim. Orada insanlar o cenazeyi koyup üstüne toprak örtüp gidinceye kadar şöyle mezarlığın tepe bir yerine çıkıp seyredin orayı. Bakın hiç ahirete giden bir adamı, yüzde elli cennet, yüzde elli cehennem ihtimali ile oraya gömülen bir adamı gönderme endişesi var mı?

Bir bakınız askere çocuğunu, oğlunu, abisini, kardeşini gönderen insanların otogardaki heyecanı, endişe gözyaşları orada var mı, bir bakınız. Bir senelik bir askerliği karşıladıkları endişe ile insanlar ahirete gönderdikleri çocuklarını karşılıyorlar mı, bir bakınız. İşte sıkıntı burada. Ölümü uzak sayıyoruz. 80 yaşında ama bir 8 asır daha yaşar herhâlde! Hele hastaneye yakın bir yerde oturuyorsa ölmez zaten diye var sayıyoruz. Hepimizin hastalığıdır bu. Filanca filancaya bakıp gülmeye gerek yok. Kendimize, aynaya bakmamız lazım. Hepimiz bu sıkıntıyı yaşıyoruz.

Ölüm bu kadar uzak diyarlarda bir papağan. Ölüm diye bir papağan var, kıtalar ötesi. Bu sefer ahiret işe yaramıyor. Gaz pedalını bagaja da koymamış, arkaya nazar boncuğu gibi bağlamış. Tampona bağlamış. Ölümden ibret alacağız. Allah Kur'an'ını ölüm uyarısı ile cehennem uyarıları ile cennet umutları ile doldurdu. Bizim bundan muhakkak ders almamız lazım. Bence birisine baş sağlığına gitmekten ziyade, ibret ziyaretine gitmek lazım. Filancaya baş sağlığına gidelim, gidelim. Başın sağ olsun, dedikten sonra -öyle demesen zaten uygun olmaz, başınız sağ olsun- bize de size de Allah ibretler nasip etsin demek lazım. Budur esas

gaye. Bizi cenaze namazı kılın diye teşvik eden Resûlullah Efendimiz'in sünneti budur zaten. İbret almak. İbret vesilesi olmak. "Ölen öldü, kalan yaşasın." Bu müşrik mantığı, ölen öldü, kalan da ölecek. Herkes ölecek yaşıdır.

Hiç kimse henüz ölüm yaşına gelmedi diye bir şey yok. Ana rahminde bile ölüyor çocuklar, ebe daha elini değdirmeden, daha hayata gelmemiş. İlla gençlerin denizde yüzerken boğulması gerekmiyor. Bizim sıkıntımız, mezarlıkları camilerin bahçesine koyan ecdadımızdan kaynaklanıyor. Kendileri beş vakit namaza gidiyorlardı, camilerin etrafını da mezarlık yaptılar. Her namaza gelişte görürüz, ibret alırsız diye düşündüler. Bilmediler ki camileri ihtiyarlara kalacak bir gün. Onlar da zaten doktor ismi duydukça ödleri patlıyor, ölümü hatırlıyorlar.

Bütün belediyelerimiz, Müslüman belediyelerimizin her Avm'nin yanı başına bin mezarlık şartı getirmeleri lazım. Avm'lere girerken böyle bir mezarlıktan geçirip gitmek lazım. Gene AVM kursunlar, haram değil ama mezarlık olsun yanında. Sabaha kadar binlerce vatlık ampullerle aydınlatılan Avm'lerin mezar karanlığında da devam edip etmeyeceğini insanlara hatırlatmak lazım. Bunu yapabilir mi belediyeler bilmem ama ben bilirim ki Avm'ciler de filancalar da ölecek, herkes ölecek. Orada bile ölür insan. Ama ya nasip, ibret almak.

İkinci zaaf noktamız kardeşler; arkadaş çevremiz. Şöyle bir test yapabiliriz. A, b, c, d; dört arkadaşla biz bir aydır beraberiz. Son bir aylık kayıtları gündeme getirelim. Telefon görüşmelerimiz, çay muhabbetlerimiz, akşam sohbetlerimiz; bunlardan biri evimizden birisi olsun, öbürü eşimizin çevresinden bir arkadaşımız olsun. Dört farklı ortamdan dört arkadaş alalım. Bunlarla son bir aylık görüşmelerimizi test edelim.

- 1- Cennetten, cehennemden, Allah'tan, meleklerden ne kadar konuşmuşuz, yüzde kaç.
- 2- Futboldan, dünyadan, ticaretten, şundan bundan, siyasetten ne kadar konuşmuşuz ikinci madde.
- 3- Cinselliğimizi, mal arzumuzu, hırs tamahımızı teşvik eden neler konuşmuşuz, dünyanın faniliğini ahiretin ebedîliğini anlatan neler konuşmuşuz.

Son bir aylık arkadaş çevremizle muhabbetimizin gündemini mesela 10 başlıkta toplayalım. Zararı yok, son mezara gömdüğümüz bir arkadaşımızın, bir akrabamızın evine gittiğimiz taziye ziyareti de dâhil olsun. Hadi ortalama yükseltecek diyelim, o da olsun, ona da razıyım. Cenaze evinde de bir saat oturduk. O bir saatteki gündemimize razıyım. Hani maneviyat çok yüksek olur. Ne konuştuk, toplam olarak ebedî kalacağımız cennet ve - maazallah- cehenneme dair konuştuklarımız yüzde kaç, üç günü bile garanti olmayan dünya hayatına dair bizi şeytanın ağlarına takacak şeylerde konuştuklarımız yüzde kaç. Bitti, bu kadar basit. Laboratuara gitmek gerekmiyor. Geçmişini hatırlayamam ben, çok zihnim yoğun diyorsan bundan sonraki bir aylık testi yap. Bir günlüğü yapalım.

Çok basit kardeşler. Umreden gelen, hacdan gelen bir yakınımızla bir saat oturalım, çıkınca bir hesap yapalım. Oradaki teknolojiden vesaireden, zenciler, filancalar, işte şurada araba vardı, bizim firma şöyle yaptıdan ne konuştuk? Harise radiyallahuanh, "Kâbe'de baktım

melekler benimle birlikte dönüyor, Allahuekber, baktım Peygamber bana tebessüm ediyor diyor. Kendini Ravza'ya vermiş, kendini Bedir'de toprağın altında hissetmiş manzara ne kadar dinledik umreden dönenlerden. "Allah razı olsun bizim firmadan, bir girdik otele hurmalarımızı satın almışlar. Allah razı olsun, Allah razı olsun." Yoktu dünyada hurma zaten hiç, iyi ki bu gitti de hurmanın nesli kurumadı. Ne mübarek bir bilgi maşallah, ne mübarek!

En dindar, en takva olması muhtemel beraberliklerimizi ölçelim. Sonra da Allah'tan ne bekliyoruz, ne yapıyoruz'un hesabını yapabiliriz. İçimize sızan dünya, kendisine ayrılan payı yüzde yüz işgal etmiş durumdadır. Neye benziyor biliyor musunuz; dört kişilik masayı ayırmışlar dört müşteri gelecek diye. İlk gelen müşteri dört koltuğa da oturmuş, hepsinin tabaklarını da kendi önüne koymuş, öbür müşteri geliyor yer yok. Çekip başka masaya gidiyor.

Allah bizim yüreğimize dünya için bir bölüm koydu, cennet ve cehennem için de bir bölüm koydu. Geldi dünya olduğu gibi işgal etti burayı. E geliyor melekler, cennet umudunu koyacak yer bulamıyorlar. Dünya, kapasitesinden ve hak ettiğiinden fazla yer işgal etmiş bulunuyor. Ben bunu asla ve kata evimizde kaç saat film seyrediyoruz, günde kaç saat Kur'an okuyoruz diye ölçmüyorum. O model kalktı zaten, öyle bir ölçüme gerek yok. Bu ölçümü yaparsak vay hâlimize bizim. O ölçümü yaparsak gittik. Kaç hadis-i şerif okuduk, kaç yalanoğlu yalan haber dinledik onu da konuşmayalım, ona da gerek yok.

Kardeşler, burada hepimiz için yeterli bir ölçü vereceğim. Bu sorun kiminle oturup kalktığın, kimin programını izlediğin, kimin gazetesini okuduğun, kimin kitabını okuduğun, kimle telefonla görüştüğünle ilgili bir sorundur. Bu sorununu cep telefonunun hafızasındaki numaralardan da ölçebilirsin. Onların şöyle bilgisayardan bir çıktısını çıkar, mesleklerini de yaz karşısına. Mesela 17. numara Ahmet oğlu Mehmet, fıkıhçı. 14 numara filan oğlu filan, tüccar. 20 numara filan oğlu filan, akraba. Dolayısıyla cep telefonundaki mesela yüz telefon numarası, hafızaya alınmış yüz numara senin ilgi duyduğun, her an aramayı arzu ettiğin, kalbinde yeri olan ya da kasanla bağlantısı olan kimselerdir. Onların mesleklerini karşılarına yaz, profil çıkmıştır.

Kardeşler, bir haklı itirazımız olur. Dedik ki en başta: "Bu dünyada ne varsa hepsini süs olarak önünüze koyduk." demişti Allah. "E biz de aldandık işte süslere." Böyle dedi Allah ama bu süslü atmosfer, bu botanik bahçe gibi olan dünyaya aldanmayacağımız makul şeyleri de öğretti bize. Burada bir hususu Kehf suresinden alıntılacağız. Ve biz şu dünyanın masaların hepsini işgal etmesine karşı, Allah'tan hangi çare ile mükâfatlandırıldık ya da Allah önümüze kurtuluş olarak hangi çareyi koydu, bunu da anlamış olacağız.

Şimdi kardeşler, Allah Teâlâ, Peygamberi Muhammed aleyhisselamı da bu dünyaya gönderdi. Onun da kalbi vardı. O da insandı. O da seviyordu. O da okşuyordu, okşanmak istiyordu. Onun da kalbinde mal sevgisi vardı. O da arkadaşlarından etkileniyordu. O da hanımlarından etkileniyordu. Çünkü peygamberliğinden önce Allah'ın kulu bir insandı o da. O Allah'ın kurduğu sistemde tavsiye edilen şeylere uyduğu için mükemmelliğin zirvesinde Allah'a gitti. İşte şu okuyacağım ayette de Allah, kulu Muhammed aleyhisselama dünyanın cazibesine karşı, ticaretin, şehvetin, arkadaşın cazibesine, etkisine karşı kurtuluş mantığını

öğretiyor. Ona emredilen şey bize de emredilmiş demektir. Onu kurtaran şey bizi de kurtaracak demektir.

Dinliyoruz. Allah, Peygamberi Muhammed aleyhisselama hitap ediyor. Kehf suresinin 28. ayeti. Bu ayet şu dünyanın evlerimizi, işlerimizi, kafalarımızı, beyinlerimizi, siyasî anlayışımızı, akrabalık-dostluk anlayışımızı işgal eden ablukasına karşı Allah'ın gösterdiği kurtuluş reçetesidir. Bu reçeteyi nasıl Peygamber aleyhisselam Efendimiz hiçbir günahı olmadığı hâlde eski günahı varsa onu da Allah affettiği hâlde, gelecekteki işleyebileceği muhtemel günahları da affettiği hâlde sabaha kadar ayakları şişinceye kadar namaz kılıyordu, sonra da “günde 70 defa istiğfar ediyorum” diyorduyorsa bize örnek olsun diye. İşte bize Allah söylüyor, ona işittiriyor.

“Ey peygamber, kendini hapset.”

“Sabahı akşamı Rablerine dua etmekle geçen insanlarla kendini hapset.” diyor Allah, Peygamberine. “Dertleri Allah'ın rızasıdır onların. Gözünü onlardan ayırma.” Akşam sabah ziyarete git. “Nasılısınız arkadaşlar, tesbihler devam ediyor değil mi” değil, gözünü onlardan ayırma. Bu bizim lisanımızda “sen de onlar gibi ol” demektir. Fesühhanallah, sübhanallah. İnsanlar ve cinler nasıl kul olacaklarını ondan öğrendiler. Allah, Peygamberi'ne “git o sabah akşam Rablerinden başka dertleri olmayan kullarımın yanında ol, gözün de onların üzerinde olsun” diye tembih ediyor. “Gözünü onlardan ayırma.”

Şu göz, dünya hayatının süslerine takılır, “sen de mi takılacaksın?” Var mı böyle bir ihtimal; yok. E o zaman gözü dünyada olmayan, gözü Allah'ın rızasında olanlarla beraber olacaksın. “Sakın kalbi Allah'la olmayanlara itaat eder olmayasın.” Yani sadece Allah'ı anan, Allah ile beraber olan bu dostları ile beraber olman yetmez, yüreğinde Allah'la beraber olmayanlara ait bir bağlantı da kalmayacak.

Çünkü topraklamasını yapmış olursun, buradan iman enerjisi alırsın, kâfire bağlantın yüzünden Allah'a dost olmayanla ilişkin yüzünden elde ettiğin gider. Kova delik çünkü buradan iman alıyor, kâfirle bağlantı yüzünden kâfirle muhabbet yüzünden de akıp gidiyor öbür taraftan. Boş kova dolmuyor bir türlü, delik kova da dolmuyor. Dibi olmayan kova olur o zaman.

Kardeşler, Kehf suresinin 28. ayeti bu. Bu ayette ‘sen’ diye hitap ettiği sen; Muhammed aleyhissalatü vesselamdır. Ama bu ayeti okuyan biziz. Ona söyledi Allah, bize yaptırıyor. Tıpkı ona da namaz kıl demişti, biz de kılıyoruz. Şimdi bu ayet bize de söylüyor. Bunu “bir tarikata gir” şeklinde anlayabilir miyim, onların tabii. Tarikatın sabah akşam Allah derdiyle dertlenmiş insanlardan oluşuyor, holdingleri yoksa, para karışmıyorsa, şahıs putlaştırılmıyorsa gir gir gir, bir daha da çıkma. Çıkma! Kal orada. Tarikat ismi ne olursa olsun tarikat. Dernek, vakıf ne varsa gir ama Allah'ı arayan yer olsun. Allah'ı ararken kendilerini gösteren yer olmasın. Ama şahsın masumluk seviyesinin yırtıldığı, putlaştırıldığı tiplerden olduğu bir yer olmasın.

Birinci yapacağın iş bu. Allah'ı anan bir yer bulacaksın. Böyle bir arkadaş gurubun olacak. “Bizim burada hiç kimse yok.” Ashap da hiç kimseyi bulamayınca hicret etmişlerdi.

Bu kadar. Necaşi'yi bul, Yesrib'i bulamazsan Necaşi'yi bulursun. "E Allah göndersin bir grup arkadaş" dersin beklersin. Gönderecek bir grup ama arkadaş mıdır, azap melekleri midir onu o bilir. Birini gönderecek Allah muhakkak. Böyle bir yer bulacağız.

İkincisi: Çocuklarını dünyevîleşmemiş kimseler olarak mı yetiştirmek istiyorsun? Bunda ciddi misin? Ciddiyim. Dünyevîleşmeye tapınmış -akrabaların dâhil- kimseyi ziyaret ettirmeyeceksin çocuklarına. Onlara da rica edeceksin. Baldız, enişte neyse artık, biz özel görüşelim, bizim evimize gelmeyin diyeceksin. "Aa sılayı rahim var?" Sılayı rahim var ama siz bir kere geldiniz pir geldiniz. Bir daha parfüm masrafından kurtaramadık biz evimizde. Senin çocuklarının anlattığı parfüm çeşitlerini buluncaya kadar ben iflas ettim. Sizin kullandığınız parfüm bizim mutfak masrafından fazla. Gelmeyin lütfen. "E hiç görüşmeyecek miyiz?" Cennette buluşuruz inşallah.

Çok uzun? Yok uzun değil, bize göre yarın bile. Yarından da yakın. Hiç uzun değil merak etmeyin. Sana göre çok uzun tabii. Çünkü sen ebedî dünyada kalacaksın. Parfümcü, seni gidi parfümcü! Her türlü kimyasal nesneden yapılmış parfümü kullanan tip! Sen tabii ebedî kalacaksın dünyada. Senin mezarın bile parfümlü.

Örnek olarak söylüyorum. Akriba düşmanlığı yaymıyorum. Bunu test etmek istiyorsanız bir defa çocuklarınızı şöyle akriba filan değil debdebeli bir saraya götürün. Mesela Dolmabahçe Sarayı'na götürün, Osmanlı padişahı hazretleri burada yaşamıştı deyin, bir hafta o çocuğu test edin. Neler konuşuyor, neler ediyor. Aradan bir sene geçsin, Topkapı Sarayı'na götürün. İstanbul'u fetheden adam burada yaşamıştı deyin, bakın o çocuk bir hafta sonra mehter marşı çalar gibi nasıl konuşuyor. Gördüğümüz şeyler 500 sene önceki saraylar da olsa bizi etkiliyor. Büyükleri zaten etkiliyor.

Bu sebeple biz at arabalarıyla dolaşalım artık, lüks arabalara binmeyelim demiyoruz ama ihtiyacımızı görsün, bizi kendisine taptırmasın bu dünya. İşte Allah'ın talimatı: "Allah'ın dostları ile beraber olacaksın." Sabah ve akşam gündemin Allah olacak. Hiç dünyayı konuşmayacak mıyız? Konuşacağız tabii ki. Ticareti de konuşacağız. Ama gündemimiz ahiret olacak. Payı kadar. Kaç günlükse dünya yüzde o kadar, kaç günlükse ahiret yüzde o kadar pay alacak. Bunu beceremezsek eğer, kendi kendimizi avuturuz. Bu modern dünyada sadece tabutlarımız lüks olur. Lüks tabut ile gömülse ne olur, mezarın üstünde 20 ton mermerle süslü püslü bir abide yapılsa ne olur.

Dostlar, Allah'ın en çok sevdiği insanların Medine-i Münevvere'deki mezarlarının üstünde taş bile yok. Koca Aişe radyallahuanhanın, 'Aişe' diye yazan bir tuğla da yok mezarının üstünde. Altı cennet ırmakları üstü kum, boş. Var mı kâinata Hamza'nın bir benzeri be. Bir kişi kıyamet günü Hamza'dan bir santim öteye geçebilecek mi Allah katında. Hamza taptaze akan kanları ile gelmeyecek mi mahşer yerine. Bir tuğla yok mezarının üstünde. Altı melek kaynıyor, melek. Üstü kum. Gerçek hayat bu ama tuzak arayan için epey mezarlık örnekleri var bizim mezarlıklarımızda ha. Huve'l-Bâkî başla, ruhuna Fatiha de, altta keyfine bak sen. Innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.

Üç günlük dünya bu kadar ebedî mantıkla bize yaklaşmamalıydı, bizim mesafemiz cennete daha yakın olmalıydı. Ahiret burnumuzun dibinde kardeşler. Elbette Allah süslü püslü

şeylerle bizi imtihan edecek. Allah'tır bu, murat edecek, imtihan edecek. Bizim vazifemiz de bu imtihanı kazanmaktır. Cenneti ve cehennemi öteleyerek elde edecek hiçbir şeyimiz yok. Burnumuzun dibinde cehennem, avucumuzun içinde cennet. Bunu böyle bileceğiz.

Velhamdülillâhirabbilâlemin.